

Welkom. Fijn dat jullie er allemaal zijn.

Rob had het vast ook geweldig gevonden jullie allemaal te zien.

Bij het binnenkomen hebben we zojuist geluisterd naar het eerste deel van Iguanodon, een stuk dat Rob schreef in 1982. Een van de sterkste beelden die ik heb van Rob in mijn jeugd is dat hij altijd aan zijn grote bureau aan de Bronnerlaan muziek zat te schrijven en ik herinner me nog goed dat hij met dit stuk bezig was omdat hij voorop de partituur een tekening had gemaakt van een dinosaurus, een Iguanodon.

Nu wil ik graag alle kleinkinderen vragen een zonnebloem op de kist van opa te leggen.

===

Als wij vroeger met het gezin ergens heen gingen waren zoals in veel gezinnen Rob en ik als eerste beneden en dan begin het wachten op de dames die die mysterieuze dingen deden die vrouwen nou eenmaal doen als je haast hebt.

Rob ging dan achter de piano zitten en speelde eerst een rustige etude van Chopin en als het erg lang begon te duren en hij geïrriteerd raakte gooide hij er nog een Mazurka achteraan.

Het heeft enige moeite gekost maar we hebben ze beide gevonden dus we luisteren nu naar Chopin's etude opus 10, no.3 en zijn Mazurka opus 7 no. 1.

===

Voor iemand die zijn hele leven met muziek bezig was, als pianist, als componist en als auteursrechtenspecialist, luisterde Rob eigenlijk opvallend weinig naar muziek. Hij las liever de partituren. Hij heeft me ooit verteld dat hij dan niet naar de interpretatie van de een of andere musicus hoefde te luisteren maar dat hij dan kon lezen wat de componist echt bedoeld had.

Daarbij hield hij meer van de mathematische structuur van de muziek dan van de klank.

De laatste jaren kon hij door zijn slechte ogen geen muziek meer lezen.

De voornaamste muziek die hij toen nog luisterde waren chansons van Brel en Brassens die met de kleinkinderen in de auto hard werden meegezongen. Hier kwam ook zijn grote liefde voor Frankrijk en de Franse taal, die hij sprak alsof hij er geboren was, terug.

We luisteren dus nu naar 'Ne Me Quitte Pas' van Jacques Brel.

===

Rob groeide als enig kind op in wat nou niet bepaald het meest extravagante en bourgondische milieu was. Ooit heeft hij besloten dat hij dat zelf allemaal anders zou doen.

Als je nu terugkijkend ziet wat een prachtig leven hij heeft gehad, hoeveel mensen hij geraakt heeft en hoeveel mensen van hem hielden dan kan je concluderen dat hij daarin met vlag en wimpel geslaagd is. Hij had een groot hart waar wij allen in pasten maar wat helaas op het eind voor hemzelf te zwak bleek.

Samen met Cent heeft hij eerst voor Renée, Pauline en mij en later voor de kleinkinderen maar ook voor heel veel anderen een warm nest gebouwd waar iedereen altijd welkom was en waar het altijd fijn was om te zijn.

Hij was de beste vader die een kind zich maar kan wensen.

Ik hou van hem en dat doen we allemaal.

Ik zal hem vreselijk missen.

Nu wil ik iedereen vragen langs de kist te lopen terwijl we luisteren naar het Allegro voor 4 piano's dat Rob schreef in 1978 voor zijn goede vriend Maarten Bon.

De familie zal dan als laatste de zaal verlaten.

Dank jullie allemaal voor jullie komst.